உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி உ.]   1913-௵ அக்டோபர்௴   [பகுதி ௰.

சித்தாந்தபரிபாஷை
என்னும்
தருக்கசோபானம்.

ஆகாசம்—விண்.
Ether.

இலக்கணம்:—சத்தகுணமுடையது. அது பிருதிவி முதலியன போல பலவாகாமே யொன்றாய், வடிவுடைப்பொருள்களெல்லாவற்றினும் சையோகித்து ஆன்மாவைப்போல நிலையுடைப் பொருளென்க.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதக்துவம், சையோகம், விபாகம், சத்தமென ஆறு.

இந்திரியம்:—சுரோத்திரம், சத்தத்தைக்கவர்வது, காதிலிருப்பது, இச்சத்தம் கூட்டத்தாற் பிறந்ததும், பிரிவாற்பிறந்ததும் ஓசையாற் பிறந்ததும் என மூவகை.

வியாபகம்:—விபு.

காலம் * பொழுது.
Time.

இலக்கணம்:—பூதபௌஷ்ய வர்த்தமான விவகாரங்களுக்கேதுவாக விருப்பது.

---

* தெய்வமிருக்கிறது, மலைநிற்கின்றது என்னும் வியவகாரம் பொதுவாக நிகழ்தலால், முக்கால மின்றிப்பொதுக்காலமும் பெறப்படுதலின் காலநால்வகைத் தென்பர் ஒருசாரார்.

*குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், விரதக்துவம், சையோகம், விபாகமெனவைந்து.

வியாபகம்:—விபு.

திசை—பக்கம்.

Space.

இலக்கணம்:—கிழக்கு முதலிய வழக்கிற் கேது.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதக்துவம், சையோகம், விபாகமெனவைந்து.

வியாபகம்:—விபு.

ஆன்மா—உயிர்.

Soul.

இலக்கணம்:—அறிவிற்கிடமாயுள்ளது. அது சீவான்மா பரமான்மாவென விருவகை.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதக்துவம், சையோகம் விபாகம், புத்தி, சுகம், துக்கம், இச்சை, வெறுப்பு, பிரயத்தனம், அதர்மம், பாபம் எனும் பதினைந்து.

வியாபகம்:—அதுவதுவாய் வசிப்புண்ணும் விபுத்துவம்*

பரமான்மா—இறையோன்.

Supreme Being.

இலக்கணம்:—கட்டு வீடென்னும் பலங்களையுடைய பசுபாச பதார்த்தங்களது இயல்புடையனல்லனுகலானும், எழுவா யிறுவா யிலனுகலானும், அருவம் உருவம் அருவுருவம் என்னு முக்கூற்றுள் இன்ன னுவனென்று தான் அம்முக்கூறும் படும் விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தன மென்பன வற்றுள் ஒன்றிற் படுவன் படானென்று தான் கூறுதற் கோராசங்கையு மில்லான்.

குணம்:—அனந்தசத்தியாகிய அளவிலாற்றலுடைமையும், அநாதிபோத அனுதிமுத்தத்தன்மை யென்னப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலும், சுதந்திரமெனப்படும் தன்வயத்தனுதலும், சர்வஞ்ஞத்துவ மெனப்படும் முற்றுமுணர்தலும், அலுத்தசத்தியெனப்படும் பொருளுடைமையும், பூர்த்தியெனப்படும் வரம்பிலின்பமுடைமையுமாம்.

---

* சிவஞான சித்தியார் நாலாவது சூத்திரம் இருபதாவது செய்யுளைக் காண்க.

வியாபகம்:—உலகெலாமாகி வேருயுடனுய் நிற்றல் *

மனம்—நெஞ்சு.

Mind.

இலக்கணம்:—சங்கற்ப விகற்பம் செய்துகொண்டு சம்சயரூபமாகி நிற்கும்.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதக்துவம், சையோகம், விபாகம், பரத்துவம், அபரத்துவம் என எட்டு.

வியாபகம்:—விபு †

அந்தகாரம்—இருள்.

Darkness.

இலக்கணம்:—கண்ணொளியைத்தடை செய்து நிற்பது.

குணம்:—நீலவடிவிற்ருய்த் தோன்றுதல்.

இதுகாறுங் கூறிய பத்துத்திரவியங்களுள் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, அந்தகாரம் என்பன புறவிந்திரியங்களாற்ருேன்றும் இலவுகிகப் பிரத்தியட்சங்கள், ஆன்மாமான தப்பிரத்தியட்சம், வாயு, ஆகாயம், காலம், திக்கு மனம் என்பன அப்பிரத்தியட்சம்.

திரவிய முடிந்தது.

குணம்—பண்பு.

Quality.

இலக்கணம்:—திரவியம், கன்மமென்னும் இரண்டற்கும் வேருய்ப் பொது இயல்புடையது.

வகை:—ரூபம், ரசம், கந்தம், பரிசம் சங்கியை, பரிமாணம் பிரதக்துவம், சையோகம், விபாகம், பரத்துவம், அபரத்துவம்,

---

* சிவஞான சித்தியார் இரண்டாவது சூத்திரம் முதலாவது செய்யுளைக் காண்க.

† ஒவ்வொன்ருகப் பதார்த்தங்களைக் கிரமத்திலே பற்றியறிகையினுலே மனது அணுவே யென்பர்தார்க்கிகர். சூரியப்பிரகாசம் மகத்தாகிய பதார்த்தங்களையும் அற்ப பதார்த்தங்களையும் கிரகிக்கு மாறுபோல, மனமான்து பிரதிபுருஷ நியதமாயிருந்து கன்மத்திற்குத்தக்கபடி மகத்தினையும் ஏகதேசத்தினையும் கிரகித்தல் அனுபவமாகலின் விபுவேயாம்.

குருத்துவம், திரவத்துவம், சிநேகம், சத்தம், புத்தி, சுகம், துக்கம், ராகம், துவேஷம், பிரயத்தனம், தருமம் அதர்மம், சமஸ்காரம், ஆக இருபத்துநான்கு *

ரூபம்—நிறம்.
Color.

இலக்கணம்:—கண்களால் மட்டும் கிரகிக்கப் படுவது.

வகை:—வெண்மை, கருமை, பொன்மை, செம்மை, பசுமைபுகைமை, சித்திரம் என்னும் வேறுபாட்டால் எழுவகைத்து.

இருப்பு:—பிருதிவியில் ஏழுவகைகளுமிருப்பன.

அப்புவில் விளங்கா வெண்மை.

தேயுவில் விளக்கமான வெண்மை.

ரசம்—சுவை.
Taste.

இலக்கணம்:—நாவினல் கிரகிக்கப்படுவது.

வகை:—தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு என்னும் வேறுபட்டால் அறுவகை.

இருப்பு:—பிருதிவியிலாறும், அப்புவில் தித்திப்பொன்றுமாம்.

கந்தம்—மணம்.
Odaur.

இலக்கணம்:—மூக்கினுற் கிரகிக்கப்படுவது.

வகை:—நறுநாற்றம், தீநாற்றம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகை.

இருப்பு:—பிருதிவியில் மாத்திரம்.

(இன்னும் வரும்.)

மணவழகு.

---

* எண்மை, மென்மை, வன்மைமுதலியன விருப்பவும், இருபத்துநான்கென்ற தென்னையெனின் அவை திரவத்துவம், சையோகம் என்பவற்று ளடங்குமாகலினென்க,

சிவஞானபோத முதனூல் விளக்கம்.

V. அத்தியாயம்.

மூன்றாவது வினாவுக்கு விடை.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 9, பக்கம் 261.)

மேலும், வியாசர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டும் கம்பர்காலத்துக்கு முற்பட்டும் (2000 **B C**——1200 **A D**) உள்ள வித்வான்களில் சிலர் எல்லாப் பாஷைகளும் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் உண்டாயின, எல்லாநூல்களும் சமஸ்கிருதத்திலேயே உள்ளன, மற்றப்பாஷைகளில் உள்ள நூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களே என்று கருதியிருந்தார்கள். இந்த மாதிரி நினைக்கும் வித்துவான்கள் இக்காலத்திலும் அநேகர் உளர். மேற்படி காலத்துக்கு உள்பட்ட வித்வான்களிற் பெரும்பாலார் தாங்கள் சுயமாகப் பாடியிருந்தபோதிலும் வியாசர் சூதமுனிவருக்குச்சொல்ல, சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்ல அப்படியே வழி வழியாக வந்த சங்கதிகளை யானும் கூறுகின்றேன் என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். வடமொழியில் முதனூல் இல்லை யென்று சொன்னால் தமிழுக்கோர் இழுக்கு என எண்ணினர் போலும்.

கம்பர் காலத்துக்குப்பின்னிட்டும் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை காலத்துக்கு முன்னிட்டும் (1200 **A D**——1850 **A D**) உள்ள வித்துவான்களில் பெரும்பாலார், ஆரியம் வேறு, தமிழ் வேறு, இரண்டும் தனித்தனிப்பாஷைகள் என்று கருதினார்கள். அதற்குத் தகுந்தாப்போல்

"ஆரியமுந்தமிழும் உடனேசொலி" என்னும் பாசுரத்தையும்
"ஆரியன்கண்டாய் தமிழன்கண்டாய்" என்னும் பாசுரத்தையும்
"வடமொழியைப் பாணினுக்கு வகுத்தருளி" என்னும்
பாசுரத்தையும்.

கண்ணுறலாயினர்.

ஆனாலும், வடமொழியில் முதனூல் இல்லாத நூல்களை அங்கீகரிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. எப்படியாவது வடமொழியில் முதனூல் உண்டென்று சொல்லவே அவர்கள் மனம் போயிற்று.

பெரியபுராணமும், சிவஞானபோதமும் முதநூற்களாயிருக்க அப்படிக்கூறுவது அவர்களுக்கு யாது காரணத்தினலோ மனம் எழவில்லை.

ஆனல் ஆரியம் வேறு, தமிழ்வேறு என்று கூறத்தடையில்லை. வேறு என்று கூறுவதோடு மாத்திரம் நின்றார்களே யொழிய நூல்களும் தனிமுதனூல்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதை யோசியாமற் போனார்கள். எப்போது ஆரியம் வேறு தமிழ்வேறு, ஒன்றுக் கொன்று யாதொரு சம்பந்தமுங் கிடையாது என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களோ அப்போதே மேற்படி இரண்டு பாஷைகளிலும் தனிமுதனூல்கள் உண்டு என்பது சித்தாந்தம் ஆகையால் அப்படித் தனிமுதனூல்களில் சேர்ந்தது நமது தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் என்று ஏற்படுகிறது.

மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளைக்குப் பிற்பட்டு உள்ள வித்வான்களிற் பெரும் பாலார் எல்லாப்பாஷைகளும், தமிழ்ப் பாஷையினின்றும் உண்டாயின. தமிழ்தான் ஆதிபாஷை, தமிழ்நூல்களினின்றும் வேறுபாஷை நூல்கள்பெரும்பான்மை மொழிபெயர்க்கப்பட்டன என்று தங்கள் ஆராய்ச்சியால் கண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால், உண்மைகண்டறிய நாளாக வேண்டும் என்று தோற்றுகிறது.

(Vide the *Indian Review* June 1910). Professor Monier Williams, an eminent *Sanscrit Scholar* says, "Let me crave leave to remind the great Indian Pandits that the Romanized character will be found, if its history he investigated, to be neither modern nor European and may possibly turn out to *be more ancient than their Sacred Nagari* and even more suited to the expression of their sacred sanscrit.

As to the origin of the Indian Scripts, including the Nagari and the Poli,all these alphabets (or rather syllabaries) may be traced back to one single source, the edicts of Asoka. The inscriptions remain on the rocks as Girnar and other places to the present day. All the vernacular alphabets, the Nagari, the Poli are only local varieties of Asoka's letter.

Where the Asoka alhhabet came from is a question of not yet clearly settled. But it is most probable that some

more ancient alphabet was taken and the letters increased and modified to suit the needs of Indian speech and to represent the Indian classification of speech sounds. Such modifications are found in other alphabet. Asoka was only doing what a wise king would do when he modified letters to suit the needs of the speech of his people

என்பது மேனாட்டுக் கவிராயர்களுடைய கருத்து. அதாவது நாகரம், பாளிமுதலிய பாஷைகள் அசோகர் ஏற்படுத்திய பாஷையிலிருந்தும் எடுத்துச் சீர்திருத்தப்பட்டவைகள் என்பது. அசோகபாஷை தமிழ் என்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. அசோகா தனக்கு வேண்டியவாறு தமிழைச் சீர்திருத்திக் கொண்டான்.

இப்படியே காலாந்தரங்களில் தமிழ் திருத்தமுற்று வேறு வேறு பாஷைகளாகப் பிரிந்தது என்பது கற்றறிந்தோர் கொள்கை.

ஆகையால், தமிழினின்றும் எல்லாப் பாஷைகளும் உண்டாயின வென்பது சொல்லாமல அமையும்.

தமிழ் முதலில் உருவ எழுத்து பிறகு கோலெழுத்து, பிறகு வட்டெழுத்து, உடையதாக இருந்து, இப்பொழுது சதுர எழுத்து உடையதாக இருக்கிறது.

தமிழைத்

1. திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

2. குன்றமெரிந்த குமரவேள் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

3. பொதிகையிலிருந்த அகத்தியன் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

4. ஐந்திரம்செய்த இந்திரன் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

5. இராவணீயம் செய்த இராவணன் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

6. ஒல்காப்பெரும்புகழ் தொல்காப்பியனுர் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

7. கடைச்சங்கமிருந்த நக்கீரர்முதலியோர் சீர்திருத்தியதொருமுறை,

8. பொன்மதிற்சனகை நன்மதிப்பவணந்தி சீர்திருத்திய தொருமுறை,

9. அவஞானம் போக்கும் சிவஞானமுனிவர் சீர்திருத்திய தொருமுறை,

இப்படிக் காலங்கள் தோறும் சீர்திருத்தம் பெற்றவாறே, அசோகாவும் தன்னுடைய காலத்தில் தமிழைத் தனக்கு வேண்டியாங்கு சீர்திருத்திக் கொண்டான். ஆகையால் உலகம் தோன்றிய நாண்முதல் வழங்கும் பாஷை தமிழே; மற்றப்பாஷைகளெல்லாம் காலாந்தரங்களில் உண்டாயின என்பது போதருகின்றது.

ஆனல் அத்தமிழ் நூல்களெல்லாம் எங்கே எனக் கடாவுவார்க்கு இறுப்பதானது, அந்நூல்களெல்லாம் காலந்தோறும் குமரி நாட்டில் உண்டான பிரளயங்களினுலும், வியாசர், வைதுல்லியர், சமணர், மகமதியர் வைத்த நெருப்பினுலும், செல்லினுலும் இறந்துபட்டன என்பதே.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருல் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு அன்று என நாட்டினும்.

ஆனல் சிலர்

"ஏவம் வித்யா சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்"

என்பதற்கு அடியில் வருமாறு அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்கள் அதுவருமாறு:—

"முத்தியின் பொருட்டு சீவன் முத்தர்களை அடைந்து அவர்களுடைய திருவேடத்தையும் திருக்கோவிலையும் வழிபடுக; இவ்விதம் சிவஞானபோதம் என்னும் இந்நூலில் சைவாகமங்களின் பொருள் நிச்சயித்தை அறிக."

சப்தமாதிபத்தி நியாயத்தால் சிவஞான போதே என்பதற்கு சிவஞானபோதம் என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனுர்.

சிவஞான போதம்.

"மெய்கண்டாராவது, அவர் மாணாக்கர்களாவது, அல்லது அவர் பரம்பரையில் வந்தவர்களாவது சிவஞானபோதத்தை மொழிபெயர்ப்புநூல் என்றும், அல்லது பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும் ஓரிடத்தும் ஓர்காலத்தும் கூறவே இல்லை" என்று சித்தாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் 239-ம் பக்கத்திற் காணப்படுகின்றது.

க-வது, திருக்கைலாச பரம்பரைச சித்தாந்த பாநுவாகிய நமசிவாய மூர்த்திகள் மரபில் அநுக்கிரகம் பெற்ற திராவிட மகா பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சிவஞானயோகிகள் வரலாற்றிலே, "பரஞ்சோதி முனிவர் திருக்கைலாசமலையினின்று நீங்கித் திருவெண்ணெய் நல்லூரை அடைந்து, அம்மெய்யுணர்வுடையோரைச் (சுவேதவனப் பெருமாளைச்) சந்தித்து, சிவஞானபோதத்தை நல்கி, இதனை ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்துய்தற் பொருட்டு மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்பும் உரைக்க" என்று காணப்படலானும்,

உ-வது. சிவஞானயோகிகள் சிவஞானபோத மகாபாஷ்யத்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தையுற்று, "இதன் முதனூல் யாது" என்று தொடங்கி, "இரௌரவாகமத்திற் பன்னிருசூத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டது சிவஞானபோதம் என்பதோர்படலம்" என்றும், அதனை ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார் என்றும், "பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்பால் வந்து, சிவஞானபோதத்தை நல்கி இதனை ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு மொழி பெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைக்க" என்றும் அருளினாராகக் கூறப்படலானும்,

ங-வது, சிவஞானபோதச் சிற்றுரையில், "முதனூலிற் பதினொராஞ் சூத்திரத்துட் "காட்டுவான்" என்பது மாத்திரையே யன்றி, "காண்பான்" என்பது கூறிற்றில்லையாலெனின்

அறியாது வினையினாய்; ஆண்டுக் காட்டுவாரும் என்ற உம்மை காண்பானுமாம் என எதிரது தழீஇ நிற்றலின்" என்று காணப்படலானும்,

ச-வது. பின்னும் 11-ம் சூத்திரசிற்றுரையில் "பத்தாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபூதிநிலை 11-ம் சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முற்றுப்பெறுதலால், அதன் கண் மலையாமைப்பொருட்டு ஆசிரியர் (மெய்கண்டார்) "சுவாநுபூதிமானவன்" என்பதனையும் "அரன்கழல் செலும்" என 11-ம் சூத்திரத்தானே ஒருங்கு வைத்தோதினாராகலின், அது மாதன்மையானும், அவ்வாறின்றி மொழி பெயர்த்தல் யாப்பால் நூல் செய்திருப்பான் புகுந்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்துரையாராகலானும் என்பது; இதனானே முதனூலிற் "சுவாநுபூதிமான்" என வாளா கூறியதனை 11-ம் சூத்திரத்துப் "பக்தி செய்க" என்றதின் பின்னாகக்கொண்டு கூட்டிவைத்து உரைத்தலே அதன் கருத்து என்பதூஉம் பெறப்பட்டது" என்று காணப்படலானும்,

ரு-வது. "திங்களொடு கங்கைபுனையங்கணனார் செப்புதிருவருளினோடு, தங்குருவாம் பரஞ்சோதிமுனிவனினி தறைகுறிப்புந்தகவாக்கொண்டு, துங்கமுறு சிவஞானபோதமும் வார்த்திகப் பொழிப்புஞ் சுழிப்புநீர்சூழ்ந், திங்கமருந்தமிழ் நாடு வீடுபெறப்புரிகுரவரிருதாள்போற்றி" என்னும் திருக்கைலாச சந்தான குரவர்களின் தோத்திரங்களுள்ளே காணப்படும், இம்மெய்கண்டார் தோத்திரத்திலே, "தமிழ்நாடு வீடுபெறச் சிவஞானபோதம் புரிகுரவர்" என்று காணப்படலால், வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியிற் சிவஞானபோதம் மெய்கண்டாரால் இயற்றப்பட்டதெனப் பெறப்படலானும்,

சா-வது. "முந்துமாகமத்தை யருட்டுறை யண்ணான் மொழிபெயர்த்துரைத்த நூன்முதலா முதல் வழிசார்பா மூன்று நூற்கருத்தும்" என்று உலகுடைநாயனார் அருளிச்செய்தலானும்,

எ-வது. இரௌரவாகமமானது சிடனுக்குச் சிவஞான போதத்தை உபதேசிக்கும் கிரமத்தைக் கூறியவிடத்தில்,

நதீதீரே மடேவாபிசுஸ்தாநேகுருமந்திரே |
பர்வதாக்ரே சுசிஸ்தாநே மண்டபம் தந்ரகாரயேத் ||

"ஆற்றங்கரையிலாவது, மடத்திலாவது, நல்ல ஸ்தானத்திலாவது, ஆசாரியர் கிரகத்திலாவது, மலையின் உச்சியிலாவது சுசியாகிய ஸ்தானத்திலாவது மண்டபத்தைப் புரிக" என்று தொடங்கி, மண்டப அலங்காரமுதலியவற்றைக் கூறி, நல்ல நக்ஷத்திரத்திலே என்று தொடங்கி, நள்ளிருட்காலமே ஞானதீக்ஷைக்கு வாய்ந்த காலம் என்றும், நள்ளிருள் என்றதின் பொருள் யாது என்றும் உரைத்து, அதன் பின்னர்,

பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி |
சிவஞானநபோதசாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்யசிந்தநம் |
அநுகிராஹ்யஸ்து யச்சிஷ்யோ வாங்மந: காயகர்மபி: |
அர்த்தபிராணாபிமாநாநி சத்குருப்யோ நிவேதயேத் ||

"பாவனாதீக்ஷையினாலே இவனை (சீடனை) விதிப்பிரகாரம் சுத்தனாக்கி, பத்தியசிந்தனத்துக்குரிய சிவஞானபோத சாஸ்திரத்தை (அவனுக்கு) ஆசாரியர் கொடுக்க; வாக்கு மனக் காயங்களினாலே அநுக்கிரகிக்கற்பாலனாகிய எந்தச் சீடன் உளனோ அவன் ஆசாரியர்பொருட்டுப் பொருள் உயிர் அபிமானம் என்பவற்றை நிவேதிக்க" என்று கூறலானும் சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தில் உள்ளது என்றும், பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டாருக்களித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும், தென்மொழியிலுள்ள சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞானபோத வழித்தாயது என்றும் மேலே கூறியவாற்றால் உணரப்படும்.

ஸ்ரீகாசிவாசி—செந்திநாதையர்.

அறுவகைச்சமயம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 9, பக்கம் 269.)

சாங்கியம் (Rationalism)

சாங்கிய மதத்தை ஸ்தாபித்தவர் கபிலமுனிவர். "மூலப் பிரகிருதி நித்தமாயும் வியாபகமாயும் அருவமாயும் சடமாயும் இருப்பதாகும். நிலம் முதல் புத்தி ஈறான இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் இந்த மூலப்பிரகிருதியி லிருந்தே தோன்றுகின்றன. இந்த மூலப்பிரகிருதி இருபத்து நான்காம் தத்துவமாகும். இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேறாய் நித்தமாய், வியாபகமாய், அருவாய், அறிவாய் நிற்கும் ஆன்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகும். தாமரையிலையில் நீர்பற்றற்று இருப்பதுபோல் ஆன்மா பெத்தநிலையிலும் முத்திநிலையிலும் ஒரே தன்மையாக இருக்கும். அவிச்சையினாலேயே ஆன்மாவுக்கு இன்பதுன்பங்கள் உண்டாகின்றன. தான் வேறு மூலப்பிரகிருதிவேறு என்று ஆன்மா பகுத்துணரும்போது அவிச்சை நீங்கும். அவிச்சை நீங்குவது தான் முத்தி எனப்படும். ஜீவான்மாக்களுக்கு வேறாய் இறைவன் ஒருவன் உண்டென்பது பொய்" என்னும் இவை போன்ற கொள்கைகள் சாங்கிய மதத்தினரின் கொள்கைகளாகும்.

மூலப்பிரகிருதி கட்புலனுக்குத் தோன்றும் பிரபஞ்சமாய்க் காரியப்பட்டிருக்கும் நிலையை வியக்தநிலை என்றும், கட்புலனுக்குத் தோன்றாமல் சூக்குமமான காரணநிலையை அது அடையும்போது அவியக்த நிலை என்றும் சாங்கிய மதத்தினர் கூறுப.

சாங்கிய மதத்தினால் கூறப்படும் சற்காரியவாதம் சைவசித்தாந்தத்திற்கு உடன்பாடானது, சாங்கிய மதத்தினர் புத்தியையும் அறிவையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு விஷயங்களை ஆராய்பவர்களாதலால் அவர்கள் (Rationalists) எனப்படுவார்கள். இங்கிலாந்திலுள்ள "ராஷனலிஷ்டிக் பிரஸ் அஸோஸியேஷன்"

என்னும் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களைச் சாங்கிய மதத்தினர் என்று கூறுவது இழுக்காகாது. இனி விரிப்பிற் பெருகும்.

தருக்கம் (Logic)

வைசேடிகம், நையாயிகம் இரண்டும் "தருக்கம்" என்னும் ஒரே தலைப்பினுள் அடங்கும். இவற்றுள் வைசேடிகநூல் செய்தோன் கணாதமுனிவர் என்பவர். நிலம, நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம், காலம், திசை, ஆன்மா, மனம் என்னும் ஒன்பது திரவியங்களின் இயல்பையும், குணம், தொழில் சாதி, விசேடம், சமவாயம், இன்மை என்னும் ஏனைய ஆறுபதார்த்தங்களின் இயல்பையும், இவற்றின பிரிவுகளின் இயல்பையும் விளக்குவது வைசேடிகம் எனப்படும். திரவியம் ஒன்பதுள் நிலமாதிய நான்கும் ஸ்தூலரூபத்தில் அநித்தியமென்றும் சூக்குமபரமாணுரூபத்தில் நித்தம் என்றும்; காலம், திசை, ஆகாயம் மூன்றும் தனித்தனி ஒவ்வொன்றாய் வியாபகமுடையன என்றும்; ஆன்மா பரமான்மா சீவான்மா என இருவகைப்படும் என்றும்; இவற்றுள் பரமான்மா ஒன்றாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், முற்றுணர்வுடையதாய், எல்லாம் வல்லதாயிருப்பதாமென்றும்; சீவான்மா வியாபகமாய் எண்ணிறந்தனவாய் இருப்பதாமென்றும்; பரமான்மாவின் இச்சைவசத்தால் உலகந்தோன்றி ஒடுங்குமென்றும்; வேதம் பரமான்மாவால் செய்யப்பட்டதென்றும்; சீவான்மாவினைக்கிடாய்ப் பிறந்து இறந்து இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்குமென்றும்; மனத்தோடு கூடாதவழி ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லை என்றும் "வைசேடிகம்" கூறாநிற்கும்.

குணங்கள் திரவியத்தைப்பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு நிகழ்வன. சுவை, கந்தம், உருவம் முதலிய இருபத்து நான்கு பிரிவாகக் குணங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் புத்தி, இன்பம், துன்பம், விருப்பு, வெறுப்பு, முயற்சி அறம், மறம், என்னும் எட்டுக்குணங்களும் ஆன்மாவின் சிறப்புக்குணங்கள், இம்மூன்று குணங்களும் பரமான்மாவுக்கு நித்தியமாயும் சீவான்மாக்களிடம் அநித்தியமாயும் இருப்பன. தொழில் என்பது எழுதல், வீழ்தல், வளைதல், நிமிர்தல், நடத்தல் என ஐவகைப்படும். சாதி, பரசாதி என்றும் அபரசாதி என்றும் இரு

வங்கப்படும். சாதி என்பது பலபொருள்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கின்ற ஒரு தன்மையாகும். விசேடம் என்பது ஒவ்வொருபொருளுக்கும் உள்ள சிறப்புத்தன்மையாகும். பஞ்சபூதங்களின் வேறுபாடுணர இது அவசியமாகும். அவயவத்திற்கும் அவயவிக்கும் நீக்கமின்றி ஏற்பட்டுள்ள இயைபு சமவாயமெனப்படும். இன்மை என்பது முன்னபாவம், பின்னபாவம், என்றுமபாவம் ஒன்றினொன்றபாவம் என நான்குவகைப்படும். இவைதாம் வைசேடிகத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளாகும். வினைப்பயனின் நுகர்ச்சிகழிந்து மனத்தோடு கூடாமல் ஆன்மா பாடாணம் போல் கிடப்பதே முத்தி என்பது வைசேடிகமதத்தாரின் போதனையாகும். நையாயிக மதம் என்பது பெரும்பாலும் வைசேடிகமதத்தை ஒத்ததேயாகும். ஆனால் இதற்கும் அதற்கும் வேறுபாடுகள் சில உண்டு. அவை விரிப்பிற்பெருகும். நையாயிகநூல் செய்தோர் அக்கபாத முனிவர் எனபவராவர்.

மீமாஞ்சை.

இம்மதத்தை ஸ்தாபித்தவர் ஜைமினி முனிவராவர். மீமாஞ்சை மதம் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள கருமகாண்டப்பகுதிகளைமாத்திரம் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவதாகும். வேதம் அநாதியே சுயம்புவாயுள்ளது. ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் பிறப்பிறப்புடையவைகளாய், வினைப்பயன்களை நுகர்வனவாய் இருப்பனவாகும். வினையே துறக்கம் நரகம் முதலிய பயன்களைக் கொடுக்கவல்லது, சீவான்மாக்களுக்கு வேறாய்ப் பரமான்மா என்பது ஒன்றுண்டென்பதும், உலகம் தோன்றி அழியும் என்பதும் பொய் உலகம் எப்போதும் இவ்வாறே நிலைபெறும். இவைதாம் மீமாஞ்சை மதத்தின் முக்கியமான் கொள்கைகளாகும். மீமாஞ்சைநூல் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களை உடையது. இம்மதத்தின் ஏனையகொள்கைகளையும் இவ்வத்தியாயங்களில் கூறப்படும் விஷயங்களையும் எடுத்துக்கூறப்புகுந்தால் இவ்வுபந்நியாசம் வரம்பின்றி விரியுமாதலின் இடத்தையும் காலத்தையும் கருதி இவ்வளவோடு நிறுத்துகின்றோம். சான்றோர் குற்றங்களைந்து குணத்தைக் கொள்ளுவாராக! சுபம்!

நாகை—வி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

முயற்சி.

"முயற்சியுடையார், இகழ்ச்சியடையார்" என்றும்.

தெய்வப்புலமைவாய்ந்த திருவள்ளுவநாயனார் "முயற்சி திருவினை ஆக்கு; முயற்றின்மை இன்மைபுகுத்திவிடும்" என்றும் கூறியுள்ளார்.

விதிப்படி நடக்குமென்றெண்ணி யாதொரு காரியத்திலும் முயற்சி செய்யாமலிருத்தலே வறுமையை யடைதற்கு முக்யகாரணமாம்.

ஸாத்தியப்படாத பொருளையடைய முயல்கின்றவன் மேன்மையையுடையவனையினும் பெயர்களில் முந்தினவாகக் காணப்படுவான். யாதொருகாரியத்தினிடத்துஞ் சோம்பலின்றித்தக்க முயற்சிசெய்பவனை வறுமைநெருங்குதற்கு அஞ்சும்; ஆதலால் சோம்பலுக்கு இடங்கொடாது முயற்சிசெய்யவேண்டும். மேலாகிய விரதங்களை யிடையூறின்றி நடத்த முயல்கின்றவன் சிறியவனாக யிருக்கினுந் தபஸியெனப்பெயர் பெறுவான்.

பயிர் என்பது பயிற்சி—முயற்சி யெனவுங்கொள்ளப்படும் ஆதலால் பயிர்செய்வதிலியற்றப்படும் முயற்சியே செல்வப் பேற்றுக்கு முதற்குறியாம். உழவு முதலியவைகளில் வருத்தமுற்று இட்டபயிர் பலனைக் கொடுக்குங்காலத்தில் சோம்பலால் தக்கபடி நடத்தவறியாதவன் தரித்திரத்தையடைவான் எல்லாக்காரியங்களுக்கும் அவைகளாலடையும் பயனுக்கும் தெய்வகாரணத்தைப் பார்க்கிலும், புருஷகாரணமே மேலானதாகும்; எப்படியெனில், ஒற்றைத்தேருருளையால் ரதம் நடவாத தன்மைபோற் புருஷகாரமில்லாமல் தெய்வஸங்கல்பத்தினாலொன்று முடியாது.

எள்ளும் அதற்குள் எண்ணெயும் பகவானாலுண்டாக்கப் பட்டிருந்தாலும் புருஷாகாரமென்கிற முயற்சியினாலல்லாமல் எண்ணெய் வெளிப்படுவதில்லையே ஆதலால் முயற்சியின்றி ஒன்றும் நிறைவேறாது. அகதில்லாமற் சோம்பலுற்றவன் பயன்

பட்டான் முயற்சியில்லாவிடின் கல்வியில்லை; கல்வியில்லாவிடின் புத்தியுமில்லை; பராக்கிரமுமில்லை இவைகளில்லாவிடின் பொருளுமில்லை, பெருமையுமில்லை; சிலவேளை பொருள் மாத்திரமிருந்தாலும் பயன்படாது ஆதலால் முயற்சியில்லாவிடினொன்றுமில்லை யென்பதற்கு அனுமானிக்கவேண்டுவதில்லை.

முயற்சியுள்ள புருஷஸிம்ஹத்தையே மஹாலக்ஷ்மியடைகிறாள் தெய்வத்தினால் பாக்கியங்கொடுபட வேண்டுமென்று ஆலஸ்யமாகிய சோம்பலும், அவிவேகமாகிய தெரியாமையுமுள்ள புருஷர் நினைக்கிறார்கள்; ஆகையால், தெய்வத்தினிடத்தில் நம்பிக்கையைவிட்டு ஸொந்த ஸக்தியினாலே முயற்சிசெய்யும் ஒருவேளை காரியம் ஸாதிக்கப்படாமற்போனால் குற்றமென்னவென்று ஓருவித்துவானுரைத்திருக்கிறார் அதைபோசித்தால் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாகும். தெய்வத்தால் யாவும் நடக்குமென்று முயற்சியைக்கைவிட்டவன் கெட்டுப்போவான், புருஷாகாரமில்லாமல் தெய்வம் ஸித்திக்கிறதில்லை யென்பதையறிந்தவனே புத்திமான். பலவற்றினும் சென்றுமுன்றலைநின்ற மனதை விவேகத்தால் தடுத்துநிலைக்கச் செய்வதே மோக்ஷத்திற்கு முக்யகாரணமான முயற்சியாம். கஷ்டதசையிலிருக்கும் ஒருவன் அக்கஷ்டத்தைப் பாராட்டாமல் ப்ரயோசனத்தைக் கொடுக்கும் தொழிலின்னதென்றும் அதனிடத்து மனதை செலுத்தி முயற்சிசெய்தால் பிரயோசனத்தையடையலாகுமென்றும் புத்தி கூர்மையால் பகுத்தறிந்து நடப்பானாகில் அவனுக்குச் செல்வமும் பெருமையும் ஏன் உண்டாகாமற் போகும்? உண்டாவது ஸித்தமே. செய்யத்தக்க காரியமின்னதென்றும் அதனிடத்து புத்தியைச்செலுத்தி முயற்சிசெய்தால் பலனுண்டாகுமென்றும் தெரிந்திருந்தும் சோம்பலால் அதைக்குறித்து முயற்சிசெய்யாமல் தரித்திரத்தால் வருந்துவோன் கல்வியிற் சிறந்தவனாகவிருந்தாலும் அப்பரயோசகனென்று உலகம்பழிக்கும். இவ்விதப்பழிப்புக்காளாவதைவிட இறத்தல் நலமாகயிருக்கும். பிறருக்குபகாரஞ் செய்தவனிடத்து புத்தியை சோரவிடாமலிருப்பவன் பல நன்மைக்கும் ஆதாரமாகிய முயற்சியினிடத்து சிந்தையுடையவனாக யிருப்பான்.

முயற்சிசெய்வதில் சிரத்தையில்லாதவன் பரோபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை மாத்திரங் கொண்டிருந்தால் அவ்வெண்ணம் முடிவுபெறாது.

எளிதில் பெறத்தக்க பல நன்மைகள் தனக்கெதிராக விருந்தும் முயற்சியின்மையால் சோம்பலுற்று அவைகளைப் பெறாமல் விட்டுவிடுகிறவன் யாதொரு பயனும் அடையமாட்டான் அஃதெவ்வாறெனின் எல்லா உயிரையும் வதைப்பதற்குக்காரணமாகிய கூர்மையுடைய வாளாயுதம் பேடிகையில் விளங்கிக்கொண்டிருந்தால் அதனால் யாதுபயன்.

உபகாரிகளாகவிருக்கின்ற நல்லோர்கள் தங்களுடைய ஸௌக்கியத்தை விரும்பாமலே ஒரு காரியத்தில் பிரவேசித்து அதனாலாகிய த்ரவிய சம்பாதனையைத் தன் சுற்றத்தார் நட்பினர் முதலாகியவர்களுக்கு உண்டாகிய துன்பங்களை மாற்ற உபயோகப்படுத்தி அவர்களுக்குஸௌக்யத்தை யுண்டாக்குவார்களென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அஃதெவ்வாறெனின், மாளிகை முதலாகிய வீடுகளினுள்ளே தூண்களுக்கு யாதொரு நன்மையுமில்லாதிருந்தாலும் அத்தூண்கள் தங்கள் வருத்தத்தை நினையாமலே அம்மாளிகையைத் தாங்கிக் காப்பாற்றுவது போலவாம். ஆதலால் இவர்களைத் தாங்குவோரென்று நாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கிறார். முயற்சியினிடத்து மனத்தளர்ச்சி யில்லாதவனுக்குச் செல்வம் வளர்ந்தேறுமென்றும், அம்முயற்சியில் மனவூக்கமில்லாதவனிடத்து வறுமை நிரந்தரங் குடிகொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த நீதியையறிந்து நடக்கின்றவனுக்கு எல்லா நன்மையும் எளிதில்வந்து கைகூடும்.

மூதேவி சோம்பலை யுடையவனிடத்து வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பாளென்றும், சோம்பலையகற்றி நன்முயற்சி செய்பவனிடத்து ஸ்ரீதேவி நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருப்பாளென்றும் முன்னோர்கள் சொல்லிய நீதிவாக்யம் இப்போது அனுபவத்திற்கும் ஸரியாகவிருப்பதால் யாவரும் முயற்சிசெய்வதில் சிரத்தையுடையவர்களாக விருக்கவேண்டும்.

ஒரு தொழிலினிடத்து முயற்சிசெய்தும், ஊழினாலாகிலும் தெரியாத மற்ற காரணத்தினாலாகிலும் பலன் கிடையாமற்போ

னல் குற்றமொன்றுமில்லை இதற்காக உலகம் பழியாது. ஆனல் விதியில்லையென்று முயற்சியைக் கைவிட்டுச் சோம்பலுற்றவனை உலகம் பழிக்கும்.

ஊழினலே ஒன்றுமடைவதற் கிடமில்லாதிருந்தாலும் மன வுறுதியுடையவன் தனது நன்முயற்சியால் அவ்வூழையுங் கடந்து நடப்பானென்று அறிவுடையோர் சொல்லியிருப்பதற்கு நிதர்சன மென்னவெனில், பதினறுவயதிற் கதிகமில்லாத மார்க்கண்டே யர் தன்னுடைய மனவூக்கத்தின் முயற்சியால் என்றும் பதினறு வயஸ்ஸை யுடையவராக விருந்தாரென்கிற பிரமாண மிருக்கவில் லையா?

ஒருகாரியத்தை முயன்று நடத்திவரும்போது அதற்குப் பல விவாதங்கள் மேன்மேலும் வருமாயினும், அவைகளுக்கு இடங் கொடாமலும் மனங்கலங்காமலும் தான் தொடங்கிய காரியத்திற்கு பங்கம் வராமல் நிறைவேற்றுகிறவனுக்கு ஸமானம் உலகத்திலொ ருவனுமாகமாட்டான்.

கரைபுரண்ட வெள்ளம்போல் பலதுன்பம் வந்தாலும் அவ ற்றை உள்ளத்தில் உன்னிப்பார்த்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டிருப்ப வனுக்கு அத்துன்பம் ஊழினலே வந்ததானலு முடனேகெடுமெ ன்று முன்னேர்கள் சொல்லியிருக்கிறர்கள்.

உளையிலழுந்திய வண்டிலே கடாதன் வருத்தத்தைப் பாராட் டாமல் மாருரங் கொண்டிழுப்பதுபோல் நன்முயற்சியில் புத்தி யுடையவன்தான் நடத்துங்கார்யத்திற் கிடையூறுவருமாகில் தன் னுடல் வருத்தத்தைப் பாராட்டாமல் கூடிய முயற்சிசெய்து நிறை வேற்றுவான். இவ்வகையோருக்குப் பல துன்பமுண்டாயிருந்தா லும் அவையுடனே அவர்களைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடும்.

ஆதலால், உயிர்க்குத் துணைக்காரணமாக விருக்கும் முயற்சி யினிடத்தில் மனத்தளர்ச்சி செய்யாமல் ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும்.

நாகை வெளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்த சபையின்
காரிய நிர்வாகசபை மெம்பர் S. மெய்கண்ட பிள்ளை.

ஸ்ரீமத் மிருகேந்திரம்.

"கோவிஸேஷஶ்ஶிவாகமே"?

சிவாகமத்தில் என்ன விசேஷம்?

இவ்வரியவினு ஸ்ரீமிருகேந்திராகமத்தில் வந்துளது. பாரத்துவாஜபகவான் இந்திரனைக் கேட்கின்றார். அவ்வினுவருஞ் சுலோகம் இது:

விஞ—சுலோகம்.

,, வேதாந்தஸாங்க்யம்ஸதஸத்
,, பதார்த்தகமதாதிஷு |
,, ஸஸாதனுமுக்திரஸ்தி
,, கோவிஶேஷஶ்ஶிவாகமே ||

இதன்பொருள்:—வேதாந்த சாத்திரங்களிலும், ஸாங்கிய ஆருகத-கணுத - பாதஞ்சல-காபிலாதி மதங்களிலும் சாதனத்தோடு முத்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சிவாகமத்தில் என்ன விஷேம், என்பதாம்.

விடை சு:

,, ப்ரணேதருஸர்வாவேதித்வாத்
,, நஸ்புடோவஸ்துஸங்க்ரஹ: |
,, உபாயாஸ்ஸபவாஸ்தத்வத்
,, ஶைவேஸர்வமிதம்வரம் || ,,

இ-ள். வேதாந்தாதி சாத்திரங்களைச் சொன்ன இரணியகர்ப்ப-கணுத-பதஞ்சல-கபிலாதி தேவரும் ருஷிகளும் (எல்லாமுணர்ந்து சொல்லவல்ல) ஸர்வஞ்ஞரல்லாதபடியால், அவர்கள் சொன்ன வஸ்து நிச்சயமும் சாதனமும் பயனும் சுத்தமாயிருக்க (சரியாயிருக்க) நியாயமில்லை. சிவசாத்திரமோ, ஸர்வார்த்த விஷயகஞானக்கிரியா சக்தியுடைய பரமேசுரனுற் சொல்லப்பட்டபடியால், இதிற் சொல்லியவஸ்து நிச்சயம் முதலியவை மேலானவையாயிருக்கும். என்பதாம். (சரியாயிருக்கும் என்றபடி.)

• தேவர்களும் ருஷிகளும் மனிதரை நோக்க சர்வஞ்ஞரென்ருலும், ஈசுரனை நோக்க அஸர்வஞ்ஞரேயாவர். ஏனெனில், அவர்கள் ஆன்மாக்களாய் மலசம்பந்தமுற்றிருத்தலாலும், தேவர்கள் நிலைபிரகிருதியந்தமான ஆன்மதத்துவத்துளடங்கி விட்டமையாலும், பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள தத்துவவியல்பறியா மாட்டாமையாலும், பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களும் அஸர்வஞ்ஞராவரென்க.

வேதாந்தம் எனப்படும் உபநிஷத்துக்கள் பூர்வபக்ஷ உபநிஷத்து-சித்தாந்த உபநிஷத்து என இருவிதமாகக்காணப்படுகின்றன. இங்கே வேதாந்தம் என்றது தேகாத்மவாதமுதல் ஏகாத்மவாதமீருயுள்ள பூர்வபஷீக்கொள்கைகளைப் பிரதிபாதிக்கும் உபநிஷத்துக்களேயாம. வேதத்தில் தேகமுதல் ஆன்மபரியந்தமான பொருள்களைப் பரம்-பரம் எனக்கூறிக் கழிக்கும் உபநிஷத்வாக்கியங்களே யிதற்குப் பிரமாணம். வேதம் பூர்வபக்ஷங்களையும் பிரதி பாதிக்கும் என்பது கைவல்லியநூலார் சம்மதமுமாம்.

> "பூருவஞ்சித்தாந்தம், காவல்வேதங்க
> ளுரைத்திடும்.................."

என்பது கைவல்லியநூல் வாக்கியம்.

இனி, சிவசாத்திரத்தில் வஸ்து நிச்சயமுதலியவை மேலானவையா யிருக்கும் என்பது எதனுற் பெறப்படும்? என்று வினவிய பார்த்துவாஜருக்கு உத்தரமளிக்கு முகத்தில், வேதாந்த-சாங்கியாதி மதங்களின் கொள்கைகளையும் முடிபுகளையும் முறையே ஆராய்ந்து (analise) சென்று, அவற்றிலுள்ள யுக்தி-நியாய-அனுபவப் பொருத்தமின்மைகளை விளக்கிப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து, முடிவில் சித்தாந்தவஸ்து நிச்சயமுதலியவற்றைத் தாபித்திருக்கின்றது. இங்கே கவனிக்கத்தக்க பகுதியொன்றுளது. சிவாகமங்களெவ்வொன்றிலும் இங்ஙனம் மதவாராய்ச்சி செய்து பூர்வபக்ஷம் பண்ணுமுறை முக்கிய பகுதியாய் வந்திருப்பதாகக் காண்கின்றது. இது, சிவாகமங்களின் ஞானபாகங்களில் காணக்கிடக்கும். அங்ஙனம் பூர்வபக்ஷம் பண்ணுமியல்பினுலே தான் சிவாகமங்கட்குச் சித்தாந்தம் என்னும் பெயர் வந்திருக்கலாம் போலும்.

சிவாகமங்கள் ஏன்? அவ்வாறு பூர்வபக்ஷம் பண்ணுங்கடமையை வகிக்கவேண்டும், என்று விசாரிக்கையில், அது, ஆன்மாக்களிடத்து வைத்தகருணையினாலாமென விளங்கும். என்னை கன்மபேதங்களும் அவற்றிற்கேற்ப பரிபாகபேதங்களும் சிருட்டியிலமைந்து வருமுண்மையுணர்ந்து, அப்பரிபாக வியல்புக்கேற்பக் கொள்கைகளும் மதங்களுமெழுந்து உண்மைநிலை தெரியாவண்ணம் மயக்கம் (Confusion) செய்யக்கூடுமாதலால், அம் மயக்க நிவர்த்தியின் நிமித்தம் சிவாகமங்களொவ்வொன்றும் மதவாராய்ச்சிசெய்து பூர்வபக்ஷம் பண்ணுந்தொழிலைமுக்கிய கடமையாவகிக்க நேர்ந்ததெனக்காண்கின்றது. மதவாராய்ச்சிசெய்து பூர்வபக்ஷம் பண்ணும் வழியில், முத்திநெறியொன்றுளது என்னும் உணர்ச்சியேயில்லாதார்க்கு அவ்வுணர்ச்சியை யுதிப்பிக்கவும், முத்திநெறி தலைப்பட்டாரில், பரிபாகத்தளவாகக் கீழ்க் கீழ்தத்துவநிலை முத்திநெறிகளிற் பயில் வாரை, மேன்மேல் முத்தி நிலைகளி லுயர்த்தவும், உத்தமபரிபாகிகளா யுள்ளார்க்குக் கீழ்நிலைத் தத்துவ முத்திநெறிகளிற் சாரும்மயக்கம்வாராதிருக்கவும், சத்திநிபாதத்தால் தீவரதரபக்குவமுற்றோரை உண்மை முத்திநெறியில் நேரே செலுத்துதற் பொருட்டுமே, திவ்வியாகமங்கள் அங்ஙனம் ஓயாது மதவாராய்ச்சிசெய்து சித்தாந்த முடிபினை நிறுத்துந் தொழிலை, இன்றியமையாப்பெருங்கடனாக வகித்தனவாமெனத் தோன்றுகின்றது. சிவம் ஆன்மவனுக்கிரம் ஒன்றினையே சிந்தித்திருக்கும். அதன் பொருட்டே அது பஞ்சகிருத்தியமும் பணணும், அத்தகைய கருணை மிகுந்த பரமசிவம் ஆகமங்களில் மதவாராய்ச்சிசெய்து பூர்வபக்ஷம் பண்ணுமானால், அது சரியாயிருக்கக் கேட்கவும் வேண்டுமோ! அவ்வாராய்ச்சி, வைஷம்மியபுத்தியாற் செய்யப்படுவதொன்றெனக்கருதவும் படுங்கொல்லோ! அது, இரக்கமிகுதியாற்செய்யும் பேருபகார கிருத்தியமேயாமென்க. அப்பரோபகாரச் செயல்வகிக்கச் சிவாகமமொன்றே அருகமுடையதாகும். ஏனெனில், ஏனைமதநூல்களெல்லாம் கீழ்நிலைத் தத்துவங்களினெளவில் நின்றுவிட்டமையாலென்க.

இனி, பூர்வபக்ஷக்கொள்கைகளும் மதங்களும் எக்காலத்துண்டாயின? எனில், அவை, தத்துவவரிசைகளும், புவனவரி

சைகளும், புவனேசுரபதங்களும் என்று உண்டாயினவோ, அன்றேயுண்டாயினவென்று கொள்ளவேண்டும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் புவனரூபங்களாயிருக்கு மென்று சிவாகமங்கள் தெரிவிக்கின்றன. புவனங்களுண்டெனில், அவற்றில் போகங்களுமிருக்கும். போக்தாவின்றிப் போகங்களிரா. ஆதலின், அப்புவனபோகங்களையடையும் ஆன்மாக்களுண்டென்னு முண்மை தானே விளங்கும். கன்மபரிபாக பேதத்தால் அந்தந்தத்தத்துவ புவனநிலைகளையுடைந்து ஆன்மாக்கள் போகந்துய்க்கையில், அத்தத்துவபுவனங்களே அவ்வான்மாக்கட்கு முத்திகளாகும் என்று ஔபசாரிகமாகச்சாத்திரங்கள் கூறும். யதார்த்தத்தில் அம்முத்திகள் நிஜமுத்தியாகாவாம். அவற்றை "அபரம்" எனச் சித்தாந்த சாத்திரங்கழிக்கும், அவ்வபரமுத்திகளையடைவித்தற்கு மதங்களுஞ், சாத்திரங்களும், சாதனங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலால், தத்துவநிலைகள் ஏற்பட்டவன்றே, பூர்வபக்ஷக் கொள்கைகளும் மதங்களும் உண்டாயிருந்தன, என்னு முண்மை இனிது நாட்டப்படுகின்றது. பூர்வபக்ஷக்கொள்கைகளும் மதங்களும் சிருட்டியில் அடங்கியும் வெளிப்பட்டும் நிலவும். ஆன்மபரிபாக பேதங்கள் முனைக்கும்போது அதததற்குரிய கொள்கைகளும் மதங்களும் இயற்கையிலிருந்து வெளிப்படும். முனைக்காதபோது சிருட்டியிலடங்கியிருக்கும். இந்த நியாயத்தினுலேதான், பழைமையாயிருப்பன விருக்க, ஓரோர் காலங்களில் புதியனவாகக் கொள்கைகளும் மதங்களும் தோன்றி விளங்கியும், அருகியும், மறைவதுமானவியல்பு உலகத்திற் காணவருகின்றது. தத்துவபுவனமுத்திகளுண்டென்பதற்கு, அவற்றையடையுமான்மாக்கள், "பூதஸம்ஸித்தர்" பிரகிருதிஸம்ஸித்தர்,, என்னும் பெயரால் சாத்திரங்களில், முக்கியமாக சிவாகமங்களிற் கேட்கப்படுதலே சான்றாம். அங்ஙனந்தத்து முத்திநிலைகள் ஏற்படும் இயற்கையுண்மையை முன்னுணர்ந்து தாம் தோன்றிய காலந்தொட்டே, சிவாகமங்கள் தத்துவமுத்திநிலைகளை ஆராய்ச்சிசெய்யும் வழியை விளக்கி உண்மைமுத்தியை அதாவது, சித்தாந்த முத்திநிலையைவரையறுத்து வைக்குங்கடமை பூண்டதாகத்தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறன்றி, மதவாராய்ச்சி முறையானது அவ்வம்மதங்கள்

தோன்றிய பிற்காலங்களிலுண்டாயினவாம் என்று மறுக்கில், ஆதியிலேயே சிவாகமங்களில் அவ்வாராய்ச்சி முறைவந்திருத்தற்கு நியாயஞ்சொல்லல் வேண்டும். "சிவாகமங்கள் பிற்காலங்களிற்றோன்றியனவாகட்டும்" என்னில், அதற்குப்பிரமாணமில்லை ஆகமங்கள் சிருட்டிகாலத்திலேயே தோன்றின என்பதற்குப்பிரமாணம் மிருகேந்திரத்தில் வருமாறு.

சு: கதம்மஹேஸ்வராத்ஏதத்
ஆகதம்ஜ்ஞானமுத்தமம் |
கிஞ்சசேதஸிஸம்ஸ்தாப்ய
நிர்மமேபகவானிதம் ||

இ-ள். (நிஷ்கள) சிவனிடத்திருந்து உத்தமமான இந்த ஞானசாத்திரம் எவ்விதமாக வெளிப்பட்டது? அந்தப்பகவான் இதை என்ன நினைத்துச்செய்தருளினர்? என்பதாம். இவ்வினாவிற்குவிடை:

சு: ஸ்ருஷ்டிகாலேமஹேஸான:
புருஷார்த்தப்ரஸித்தயே |
விதத்தேவிமலம்ஜ்ஞானம்
பஞ்சஸ்ரோதோபிலக்ஷிதம் ||

இ-ள். சிருஷ்டியாரம்ப காலத்திலே பரமேசுரன், போகமோக்ஷரூபபப் புருஷார்த்தசித்தியின் பொருட்டு, முன்னம் நாதரூபமாய் நின்மலமாகவும், பின்புசதாசிவரூபத்தால் பஞ்சமுகங்களின் வழியாகப் பிரகாசரூபமாகவும் அதனைச் செய்தருளினார் என்பதாம், இவ்வாறே பௌஷ்கரமுதலியவற்றுள்ளுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது,

"ஸர்வாகமமயஶ்ஶிவ:"

"ஸர்வஉபநிஷன்மயஶ்ஶிவ:" எனவரும் சுருதி வாக்கியங்களும், சிவாகமங்கள் ஆதிகாலத்திலேயே தோன்றின என்னுமுண்மையை வலியுறுத்தும். சிவாகமங்கள் சிருட்டிகாலத்திலேயே யுண்டாயின வென்றமையால், அவற்றுள்வரும் மதவாராய்ச்சி (Comparative study) முறையும் அக்காலந்தொட்டிருக்கின்றதெனக்கொள்ளுவதே நியாயமாகும். இதுவன்றியும், பாதகண்டத்தில் (உலகமுழுமையுங்கூட) வழங்குஞ் சக

லமான வித்தைகளுக்கும் மூலம் சிவாகமங்களிற் காணக்கிடக்கு மென்பது ஆகமவித்துக்களின் கருத்து.

"ஈசாந: ஸர்வவித்யாநாம்"

ஸர்வவித்தைகளுக்கும் வக்தா ஈசானர், என்ற சுருதிவாக்கியத்தின் பொருள் ஆகமத்திற்காணவரும். இத்தியாதி நியாயங்களால் மதவாராய்ச்சியானது வஸ்து நிச்சயம் பண்ணுவதற்கும், உண்மை முத்திநெறியறிந்து ஒழுகிப்பேறெய்துதற்கும் இன்றியமையாதவுத்தமசாதனமா யிருத்தல் விளங்குகிறபடியால் உலகில் மனிதராய்ப்பிறந்த ஒவ்வொருவரும், முன்னரே கொண்டிருக்கும் அபிமானக்கொள்கைகளை விடுத்து, உண்மையொன்றினையே விரும்பி, மதவாராய்ச்சியில் (Comparative study) பயிலவேண்டுவது அதிகாவசியமாவதறிக.

சிவாகமங்கள் ஆதிகாலத்திலேயே மதவாராய்ச்சி செய்யும் வழியைக்காட்டி அக்கடமையினைத்தாமும் வகித்ததனாலேதான் சித்தாந்தம் என்பதொன்று ஏற்பட்டு நிலைபேறடைந்திருக்கின்றது. அச்சித்தாந்த வழிபிடித்து ஏனைமதநிலைகளை அளந்தறியும் வழியும் உலகத்திற்குண்டாகியது. இன்று இச்"சித்தாந்த மகா சமாஜம்" என்பதொன்று ஏற்பட்டுச் சித்தாந்த வுண்மைகளைப் பரவச்செய்ய வந்ததும், சிவாகமங்கள் தத்துவ முத்திநிலைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து முடிவுகட்டிய பேருபகாரத்தினாலேயேயாம். ஆதலினால், இம்மகாசமாஜத்தின் கண் சித்தாந்தவுண்மைகள் பல் முகங்களாற் பெரிதும் விளக்கப்படவேண்டுவதே அழகும் பொருத்தமுமாகும். அது லோகோபகாரமுமாகுமென்க.

இம்மகா சமாஜம் தடையுறுவண்ணம் நடைபெறச் செய்துவரும்மேதாவியரும், அதனை வாக்-சரீர-பொருட் சகாயங்களால் ஆதரித்து வருஞ்சிவ நேசச்செல்வர்களும் பிரபுக்களும் ஸ்ரீசிவானுக்கிரகத்தால் இருமையிலுஞ் சிறந்து வாழ்வாராக எனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

C. M. அரங்கசுவாமி நாயகர்.

காயத்ரி மகாமந்திரம்.

வேதசம்பந்தமான நித்திய கர்மங்களாகத் துவிஜர்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பனவற்றுள் காலை மாலை சந்தியாவந்தனம் முக்கிய மான கர்மமாம். சந்தியாவந்தனம் என்னப்படுவது ஈஸ்வர ஆரா தனையேயல்லாமல் மற்றொன்றுமல்ல. பிற கர்மங்களைப் போலவே, சந்தியாவந்தனத்திலும் அங்கி அங்கம்; முக்கியம் கௌணம்; உயிர்ப்பாகம், உடற்பாகம் என்பன உண்டு. அர்க்கியம், அபித்தியாகம், ஜபம், உபஸ்தானம் என்பவை முக்கியமானவையென்றும், ஆசமநம், சங்கல்பம், மார்ஜநம், தர்ப்பண மாதியவை கௌணமானவை யென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. கௌணம் என்பது உபயோக மற்றது என்று பொருள்படுவதாகக் கொள்வது பிசகு. மற்றதை நோக்கி இது அமுக்யமென்று கொள்வதே சரியாகும்.

காமம் குரோதம் லோபம் மோகம் மதம் மாச்சரியம் என்னும் அரிஷட்வர்க்கங்களாகிய மந்தேஹர்கள் என்னும் அசுரர்கள், ஆன்மாவாகிய ஞானசூரியனை யோட்டி யப்புறப்படுத்துவதற்காக காயத்ரீமந்திரத்தைத் தியானித்து உச்சரித்து அம்பு எய்வதின் அறிகுறியாக ஜலத்தைக் கையிலேந்தி எறிவது அர்க்கிய பிரதான மாகும். இது மார்ஜநம், ஆசமநம், பிராணாயாமம் முதலிய கிரியைகளினால் பிராணன், வாக்கு, காயங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திப் பிறகு காயத்ரீமந்திரத்தால் மனத்தூய்மையெய்தச் செய்துகொள்வதாம்.

மனத்தூய்மையெய்தி, மன அலைகள் ஓய்ந்தபின் (சித்தவிர்த்திகள் ஒடுங்கியபிறபாடு), ஆதித்தன் முதலான வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவும், சந்தியா உபாசகருடைய அன்னமய, பிராணமய, விஞ்ஞானமய, ஆனந்தமய கோசங்களுக்குள்ளிருக்கும் ஆன்மாவும் ஒன்றே, இரண்டல்ல வென்னும் உள்ளுணர்வடைதல் அபித்தியாநமாம்.

ஜெபமாவது—மேலே தெரிவித்தபடி ஒன்றான உள்ளுணர்ச்சியுண்டாக, அவ்வுணர்வின் பொருளாகிய ஈசுவரனைத் தியானிப்பது. இதுவே காயத்ரீஜெபம். இம்மகாமந்திரத்தின் கருத்து-

சர்வ்ஜீவர்களுக்கும் தேஜஸ் அளிப்பவரும், பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிருஷ்டிக்கின்றவரும், எவராலும் பூசனை செய்யப்படுபவரும், எம துபுத்தியைப் பிரேரணை செய்கிறவரும், நன்னெறியில் நடத்து கின்றவரும் ஞானப்பிரகாசருமாகிய அந்த ஈசுவரனைத் தியானம் செய்கிறோம் என்பதே. பிரபஞ்சத்திலுள்ள சர்வவித்தைகளும் வேதங்களில் அடக்கமாயிருக்கின்றன. வேதங்களோ காயத்ரி மந்திரத்துளடக்கம். காயத்ரியோ பிரணவத்துளடக்கம். இதுவே உபநிஷத்துக்களின் துணிபாகும்.

காயத்ரீமந்திர உண்மையுணர்ந்த குருவானவர் உபநயன சம்ஸ்காரகாலத்தில் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பார். இதற்கு பிரம்ஹ வித்யை யென்றுபெயர். பூர்வகாலத்தில் இஃதுபதேசிக்கப்பட்ட ரகசிய முறையைக்காட்டும் வண்ணம், தற்காலத்திலும், உபதேசிக்குஞ் சமயத்தில் பட்டையேனும் அல்லது வேறு சுத்த வஸ்திரத்தையேனும் ஆசாரியனும் சிஷ்யனும் போர்த்துக்கொண்டு, ஆசாரியன் சிஷ்யனுடைய காதில் உபதேசிப்பதுண்டு. இப்பட்டுப் போர்வையானது, பிரம்ஹ வித்யையை உபதேசிக்கப் பெறுபவன் துவிஜனாகின்ற வாற்றால், அந்த கர்ப்பப்பையைச் சூசிப்பிக்கிறதென்றுங் கொள்ளலாம்.

காயத்ரி மந்திரமானது மந்திரங்களுக்குள் மிகச்சிரேஷ்டமானது. இதைக் கிரமப்படி உச்சரித்திடுவோர் தாம் நலம்பெறுவதோடு உலகமுழுவதும் நலம்பெறச் செய்கின்றவராவர்.

"எங்களுடைய புத்தியைப் பிரேரணைசெய்து நடத்துகின்ற பிரகாசமான அந்த ஞானசூரியனுடைய திவ்வியஜோதியைத் தியானிக்கின்றோம்"—என்பதே காயத்ரீ மந்திரத்தின் சுருக்கமான அர்த்தம். இதைத் தியானிப்பவன் சர்வஜீவராசிகளுடைய நன்மையும் பிரார்த்திக்கின்றானென்பது பன்மைகளினால்வெளிப்படும்.

இம்மந்திரத்தை உச்சரிப்பதற்குமுன் மூன்று அல்லது ஏழு வியாகிருதிகளை உச்சரிக்கவேண்டும். இவை மந்திர உண்மைகளைக்காட்டுந் திறவுகோல்களாகும். பூ: புவ: ஸுவ—என்பனவே மூன்று வியாகிருதிகளாகும். இவை மனிதனுடைய ஸ்தூல, சூக்கும, காரணமாகிய வியஷ்டி சரீரங்களையும்; வைஸ்வாநரன், ஹிரண்யகர்ப்பன், ஈஸ்வரன் என்ற சமஷ்டி சரீரங்களையும்; ஜாக்ரத

ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தியாகிய மூன்றவஸ்தைகளையும் பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்னும் மூன்று லோகங்களையுங் குறிக்கின்றன. பூ: புவ: ஸுவ: மஹ: ஜந: தப: ஸத்யம்—என்பவையே ஸப்தவியாகிருதிகளாகும். இவை மனிதனுடைய ஸப்த அம்சங்களையும், பிரகிருதியின் ஸப்த நிலைமைகளையும், ஸப்தலோகங்களையுங் குறிக்கின்றன.

ஜபஞ்செய்யுங்காலத்தில் உபாசகனானவன் விராட்புருஷனிடம் ஒருமைப்பட்டு மூன்று அல்லது ஏழு லோகங்களுடன் தன் மூன்று சரீரங்களை அல்லது ஏழு அம்சங்களை முறையே சாந்தமாகவும் நேர்மையாகவும் பொருந்தும்படி செய்துகொண்டு, தன் இருதயத்துள்ள ஆன்மாவாகிய ஞானசூரியனிடத்தி லிருந்து சர்வ லோகங்களிலு மிருக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு ஸந்துஸ்டி, ஞானம், சாந்தமிவை யுண்டாகவேண்டுமென்று ஒரே மனோநிலையில்நின்று சிதறாது தியானஞ் செய்யவேண்டும். இங்ஙனம் பக்தியுடன் உண்மையுணர்ந்து சூரியனை யுபாஸிக்கின்றவனே பிராம்மணனாவான்.

பிருஹதாரண்ணிய, சாந்தோக்ய, ஸுர்யோபநிஷத்துகளில் காயத்ரீ உபாசனாமுறை நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காயத்ரீசப்தம் ஸ்திரீலிங்கமாவதால் ஈஸ்வரப்பிரதிபாதகமான மந்திரமாயிருந்தாலும், தேவியாக உபாஸிக்கப்படுகிறது. இம்மந்திரத்தியானம்—காலையில் சிவப்புவஸ்திரமணிந்த காயத்ரீ தேவதையாக, மூலாதாரத்தின்கண் லக்ஷியம் வைத்தும்; மத்தியானத்தில் வெள்ளை வஸ்திரமணிந்த சாவித்ரி தேவதையாகப் புருவமத்தியிலும்; சாயங்காலத்தில் நீலவஸ்திரமணிந்த சரஸ்வதிதேவியாக இருதயத்திலும்—நிகழவேண்டும். (மாத்தியாந்நிகம் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதல்ல, ஸ்மிருதிப்புரோக்தமாம்.)

சாதாரணமா யுபதேசிக்கப்படும் காயத்ரிக்கு மூன்று பாதங்களுள. இதை த்ரிபாதகாயத்ரி என்பதுண்டு: இது சகுணம் மூன்றும் முறையே பூலோக, புவர்லோக ஸுவர்லோகமென்று உபலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்ட திரிபுடி சம்பந்தமுடையன. இந்தக் காயத்ரியுபாசனை செய்வோன் கர்மயோகி: என்றால், சகல கர்மங்களையும் தனக்கெனச் செய்யாமல் பிறருடைய நலத்தைக்கோரி

ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்கின்றவன். பிரம்மச்சாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன் என்னும் முதல் மூன்று ஆஸ்ரமிகளும் இந்த காயத்ரி உபாசனைக்கு அதிகாரிகளாவர். நான்காவது ஆஸ்ரமத்தனாகிய சந்நியாசி திரிபுடியையும் திரிலோகங்களையுந் தாண்டினவனாதலால் த்ரிபாத காயத்ரியுபாஸனை அவனுக்கு முக்கியமல்ல. அவன் சதுஷ்டிபாத காயத்ரிக்கு அதிகாரியாவான்.

காயத்ரியை ஸ்திரீரூபமாக உபாசிப்பதில் ஈஸ்வரனுடைய அபின்ன பராசக்தியா யுபாசிக்கவேண்டும். கேனோபநிஷத்தில் உமாதேவியே காயத்ரியெனப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருமந்திரம்:—

காயத்திரியே கருது சாவித்திரி
யாய்தற் குவப்பர் மந்திரமாங்குன்னி
நேயத்தேரேறி நினைவுற்று நேயத்தாய்
மாயத்துட்டோயா மறையோர்கடாமே.

என்று கூறுகிறது. ஸ்வேதாஸ்வதரோப நிஷத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் தேவாத்மசக்தியும், கீதையில் ஏழாவது அத்தியாயம் ஐந்தாவது ஸ்லோகத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பரப்பிரகிருதியும் காயத்ரியேயாம்:—விஸ்வகர்மன்.

சமாச்சாரங்கள்.

சென்னை வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தசபை—ஐம்பத்து மூன்றும் வருடமகோத்சவம் 1913ளு செப்டெம்பர்மீ 21உ ஆதிவாரம் சென்னைப் புரசைவாக்கம் கங்காதரேச்சுர ராலயத்தில் கொண்டாடப்பெற்றது. அன்று காலையில் உதயத்திற்குமுன் மகாபிஷேகமும், பற்பலசபையினர் தேவாரத்திருமுறை பாராயணஞ் செய்ய ஜெகதாச்சாரிய மூர்த்திகளாகிய சமயகுரவர்கள் நால்வர் மகோத்சவமும், பகலில் மாகேசுரபூஜையும், பிற்பகலில் சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்களால் பகவத்கீதை விளக்கப் பிரசங்கமும், ஸ்ரீமத் கயப்பாக்கம் சதாசிவ செட்டியார் **B.A**, அவர்களால் திருமுறையுந் திருக்குறளும் எனும் விஷயப்பிரசங்கமும் நடந்தேறின. இச்சபை வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்களால் தாபிக்கப்பெற்று அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலும் திருவருளின் பிரேரகத்தால் நடந்தேறிவருகிறது.

உத்திரமேரூர் சைவசித்தாந்தசபை:—இச்சபையின் மூன்றுவதாண்டு நிறைவு கொண்டாட்டமானது பிரமாதீசளு புரட்டாசிமீ 30, 31, தேதிகளில் உத்திரமேரூர் ஐக்கியநாணய பாங்கி மண்டபத்தில், சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் நடைபெற்றது. முதனாள் காஞ்சிபுரம் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் ஆலயத்தைப் பற்றியும், காஞ்சி வண்ணக்களஞ்சியம் நாகலிங்க முதலியாரவர்கள் மெய்கண்டார் சரித்திரத்தைப் பற்றியும், இச்சபைத்தாபகரும் காரியதரிசியுமாகிய பொன்னுசாமி முதலியாரவர்கள் தமிழைப்பற்றியும், இரண்டாநாள் ஷை தேசிகரவர்கள் உலகோர்ப்பத்தி பற்றியும், வாசுதேவநாயடு அவர்கள் சமயத்தைப்பற்றியும், திருப்பாதிரிப்புலியூர் கிருஷ்ணசாமி செட்டியாரவர்கள் சன்மார்க்கத்தைப்பற்றியும், கட்டையாம்பந்தல் அரங்கநாத முதலியாரவர்

கள் பஞ்சாட்சரத்தைப் பற்றியும் உபந்நியாசம் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு உபந்நியாசத்தின் சாரத்தை யெடுத்து அக்கிராசனாதிபதி யவர்கள் நன்கு விளக்கியதுடன் சித்தாந்தம் என்பது இத்தகைய தென முடிவில் கூறிமுடித்தனர். அவ்வூர் பாரதப் பிரசங்கியாராகிய் துரைசாமி நாய்க்கர் அக்கிராசனாதிபதிக்கு வந்தனோபசாரப் பத்திரிகை செயயுள்ரூபமாகப் பாடியது மிக வியக்கத்தக்கதாக விருந்தது. இச்சபை மிக்க விருத்திக்குக் கொண்டுவரப் பிரயாசைப்படும் காரியதரிசியவர்கள் முயற்சியானது இறைவன் திருவருளால் ஓங்கிவளர்க.

ஷை சபையில் 7-9-13 இரவு புரொபசர் வி. முத்துகுமாரசாமி முதலியார் **B.A.**, அவர்கள் ஈஸ்வரலட்சணத்தைப் பற்றியும், மற்றையநாள் மண்சுமந்த படலத்தைப்பற்றியும், 15-9-13-ல் சென்னை ஸ்ரீநிவாசம்பிள்ளை யவர்கள் சிவனருள் பெறுவதற்குரிய உபாயத்தைப்பற்றியும் உபந்நியாசித்தார்கள்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்:—இச்சமாஜத்தின் காரியதரிசியாகிய கி. குப்புச்சாமி முதலியார் அவர்கள் விருப்பத்தின்படி 1913ஹு அக்டோபர் 19உ ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5½-மணிக்குமேல் சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி திருவேட்டீச்சுரநாதர் ஆலயத்தில் சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனராக விருக்க, திருவாவடுதுறையாதீன சைவப்பிரசாரகரும், ஷை சமாஜத்தின் அத்தியட்சருமாகிய தூத்துக்குடி பொ. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் "தட்சணாமூர்த்த தத்துவார்த்தம்" என்னும் விஷயத்தை உபந்நியாசித்தார்கள். அவ்வமயம் அங்கு விஜயஞ்செய்திருந்த அன்பர்கள் யாவரும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. இத்தகைய பிரசங்கம் அடிக்கடி யவர்பால்கேட்க எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். திருவருள் கூட்டிமுடிக்க.

புத்தக வரவு.

"Essentials of Hinduism in the Light of Śaiva Siddhanta" சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல ஆங்கிலத்தில் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க விரும்பு

வார்கட்கு இந்நூலொன்றே போதுமானது. சந்தேக விபரீதங்க ளின்றித் தருக்கரீதியாய்ச் சுருத்தி யுத்திக்கிசைய எளிதில் விளங் கிக்கொள்ளத்தக்க நடையில் செவ்வனே யெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இத்தகையவொருநூலிதுகாறும் வழங்காதகுறைவினாலன்றோ ஆங் கிலமாத்திரம் கற்ற நம்மவரும் ஐரோப்பிய மேதாவியரும் நம்து சமய உண்மையினையறியாதவராயிருக்கின்றனர். இனிய ஐரோப் பியரிதனையாராயப்புகுவரேல் அவர்கள் அனுபவிப்பதுடன் மேற் றிசையார் வாக்கையே குருவாக்கியமாகக் கொண்டுவாழும் நம்மவ ர்சிலருக்கும் அவரே போதிக்க முன்வருவர். ஆங்கிலம் படித்த ஒவ்வொருவரும் இந்நூலையாராய்ச்சி செய்யவேண்டுவது அவர்க ட்கு இன்றியமையாத கடமையாம். இந்நூல் Feather Weight கடிதத்தி லச்சிட்டு நல்லகட்டடம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந் நூலியற்றினுர் ஆங்கிலமும் தமிழும் மிகக்கற்ற வதிவிற்பனராகிய யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமத் சபாரத்தின முதலியாரவர்கள். இதன் விலை ரூபா ௩.

ஒருதுறைக்கோவை (நாணிக்கண் புதைத்தல்) பலவாண்டு கட்கு முந்தி அமிர்தகவிராயரென்னும் வித்துவசிகாமணி யொரு வர், தம்மாற்றான் இத்துறையொன்றில் பத்துக்கவி பாடினேனெ ன்ன, இவர் நான் நூறுபாடுவேனென்றார், மாற்றான் நீர் நானூறு பாடுவேனென்றீர் அவ்வாறே பாடுகவென்ன அவர் நானூறு பாடி முடித்தனர். இந்நூல் தமிழ்மக்க ளனைவராலும் மிகக்கொண்டா டத்தக்க வொரு கௌரவமுடைய தென்பதிற் றடையில்லை. இக் கவிராயருக்குப் பின்னர் புலவர்கள் பெரும்பாலும் இத்துறைமேல் ஒவ்வொரு செய்யுளே பாடிப்போயினர். இப்போது யாழ்ப்பா ணம் வண்ணைநகர் க. வைத்தியலிங்க பிள்ளையவர்கள் என்னும் புல வர்மணி வண்ணை வைத்தீசர்மீது இத்துறையில் நூறுகவிசெய்து அச்சிட்டுள்ளார். இக்கவிகள் சொற்சுவை பொருட்சுவையோடு யாப்பணிதோன்ற அற்புதநவரச வலங்காரங்க ளமைந்துள்ளன. அகத்திணையியல் ஆராயும் கவிஞர்பலருக்கும் இந்நூல் மிகத்துணை யாயிருக்குமென்பதிற் றடையில்லை. இதன் விலை அணு 5.

பகவத்கீதார்த்த பங்கம் விலை அணு 1.

இக்கோவைநூலி னருமையினைக்கண்டு நாமவருக்குஒருகவி பாடியனுப்பினேம். அதாவது:—

துறையொன்றினினூறுகவியமைத்துக் காசினியோர்துதித் தூநிற்பத், துறையின்றுதந்தனைநீயமிழ்தனையதமிழ்மொழியிற்றுல ங்குகல்வித், துறைநன்றுகடந்தநின்பெரும்புலமையென்னென்பே ன்சுத்தசைவத், துறைசென்றுதிளைக்கும்வைதியலிங்கநாவலனுந் தூய்மையோனே.

முக்கிய குறிப்பு:—சித்தாந்தசாஸ்திர நுட்பவாராய்ச்சிசெய் துவரும் சைவாபிமானிகளாகிய மேதாவியர் பலர், தங்கள் தங்கள் அறிவினுக் கெட்டியவகையில் விஷயங்களையெழுதி இப்பத்திரிகை யினை யலங்கரித்து வருகின்றனர். அவ்விஷயங்களைப் படிப்பவர் கள் அவ்விஷயங்களில் ஏதாகிலும் முரண்தோன்றுமாயின் அம் முரண்களை மாத்திர மெடுத்துக்காட்டித் தக்கசமாதானம் தீட்டிப் பதில்வரைந்தனுப்பில் மிகவுமுபகாரமாக விருக்கும். அங்ஙன மின்றி விஷயவாராய்ச்சி செய்யப்புகுந்தார் குணமுதலியவற்றை யெடுத்தெழுதி வைவுசொற்களை நிரப்பி மனம் புண்படவரைவது நமது சன்மார்க்கசமய கொள்கைக்கும், தற்கால நாகரீகத்திற்கும தக்கதன்றென்பது நமது கொள்கை. இத்தகைய கடிதங்கள் சில நம்பத்திரிகைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை நாம் பிர சுரியாது நிறுத்திவிடுகின்றமைக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளு கின்றனம்.

இலெளகீக போஜனவிதி விலை பை 6.